

PHẨM GIÁ

Mỗ và mấy ông bạn đang nhậu ở nhà hàng Hương Biển, một nhà hàng hạng sang của thành đô. Cả bàn nhậu đang sung sướng đã đời luôn, chợt mõ nhìn thấy một cô gái xinh như diễn viên, tuy mới gặp lần đầu nhưng sao thấy quen quá, còn đang bán tín bán nghi, nửa tin là phải nửa ngờ rằng sai, cái tướng người ấy sao giống quá, tuy nhiên mặt mũi thì lại khang khác. Trong lúc tâm trí mõ mở ra, lục tung để tìm dữ liệu hay ký ức cũ thì cô ta tiến lại chào, vẫn cái cung cách thân mật và có phần hơi suồng sã:

– Trời, anh Tèo! Hồng nhận ra em sao?

– Ồ, cô là ai? Có phải...

– Đúng rồi, em đây, Mến đây nè!

– Trời đất, Mến đây sao? Sao mà khác quá vậy?

– Thời buổi khác, em cũng phải khác chứ anh!

– Ngày xưa em đen nhẻm, mắt mũi đâu có như vậy! Rồi còn cái dáng cũng đâu phải như thế này.

– Tại em tắm trắng đó, em gom góp mớ tiền đi thẩm mỹ viện đập mặt làm lại toàn bộ, sau đó em còn nâng ngực và bơm mông nữa... Giờ thấy em có đẹp không?

– Đẹp lắm, như mấy diễn viên Hàn Quốc vậy đó.

– Còn anh, làm gì mà cả chục năm nay biệt tăm biệt tích?

– Anh ra nước ngoài làm ăn, giờ em làm nghề gì?

Hỏi thì hỏi vậy chứ mõ cũng đã nghe bạn bè nói hết cả rồi. Mến giờ không còn là Mến nữa mà là Mitchell, một gái bao hạng sang, chuyên cặp với đại gia hay những tay làm lớn có máu mặt lẫn máu dê. Mỗ còn chưa dứt cơn phân vân thì đã nghe Mến, í quên Mitchell cười thoải mái và không ngờ cô huych toẹt luôn:

– Em kinh doanh vốn tự có, lấy lại chút ít của dân lộc nước từ đại gia và quan gia. Em biết thiên hạ khinh miệt cái nghề của em và những người như em nhưng xem ra thì nghề

của em vẫn còn lương thiện hơn cái bọn bao em. Em chỉ lấy lỗ làm lãi, còn bọn ấy lấy của dân và của quốc gia. Anh thì sao, sống nghề gì?

– Anh làm báo, viết lách, sống bằng nhuận bút.

– Trời! Thời buổi này mà còn làm báo với viết lách, ai đọc? Chữ nghĩa rẻ hơn cám heo anh ơi!

Tự dung mỡ thấy nóng mặt, cô ta là cái thá gì, làm gái mà bày đặt chê cái nghề chữ nghĩa cao quý trí thức? Dám xem thường chữ nghĩa, cho dù cô ta có là gái hạng sang hay hạng xoàng cũng thế thôi! Sao dám khi dễ trí thức như vậy? Tuy nhiên ngẫm nghĩ lại thì cô ta nói đúng, nói thật, cái sự thật dù đau đớn nhưng phải chấp nhận: “Thời buổi này chữ nghĩa rẻ hơn cám heo, ai đọc nữa mà viết?” Mỡ lâu nay tự phụ có cả bụng chữ vậy mà giờ ngẩn tò te hông biết dùng lời gì để nói. Cô Mến ngày xưa giờ là Mitchell xán lại sát bên, cười tươi như hoa, vỗ vỗ má mỡ:

– Anh làm 10 năm mới sắm được cái xe cà tàng đời cổ lai hy, em làm 2 năm sắm được biệt phủ, xe hơi đời mới. Em nói cho anh biết, em phải bán thân mới được như vậy, cũng đau đớn và nhục nhã lắm nhưng riết rồi quen. Anh biết không? Xứ mình giờ lao động kiếm tiền nhàn nhả lắm! Có ông quan thanh tra cấp cao chỉ buôn chổi đót, chạy xe ôm, nuôi heo thả nọc vậy mà cát biệt phủ mấy chục tỉ, còn của chìm của nổi hông biết bao nhiêu mà kể, ông còn khoe là ông đếm tiền đến thối cả móng tay.

Mỡ gật gù vì cái vụ này có nghe qua rồi, hông ngờ cô là gái bao mà cũng rành thời sự ghê. Mỡ khen cô ta nhưng thực ra là ngẫm tự hào về cái thế của mình:

– Đó, em thấy chưa! Chữ nghĩa rẻ hơn cám heo nhưng cũng nhờ chữ nghĩa và báo chí mà mọi người mới biết buôn đót, nuôi heo mà giàu đến đếm tiền thối cả móng tay!

Mến cười nắc nẻ:

– Anh dở chèo mũi nhưng giỏi chèo lái, đúng đó anh, cái vụ đó nhờ báo chí mà mọi người biết và cười rần rật luôn. Còn nhiều vụ khác nữa anh ơi, có ông kia làm lớn lắm nhưng thực ra chẳng làm gì cả, lương chừng chục triệu đồng nhưng gia tài cả mấy chục triệu đô, khi báo chí phanh phui ra thì ông bảo: “Thừa kế, cha mẹ cho”. Anh thử nghĩ xem, nhà ông 3 đời bần cố nông, cục đất chọi chim hông có, mảnh đất cắm dùi cũng không, vậy mà thừa kế cái gì? Cha mẹ cho cục cứt gì?

Tự dung mỡ thấy đấng nghét ghen cả cổ họng, lâu nay vốn xem thường gái bao, té ra họ cũng hiểu biết và có quan hoài đến thế sự đầy chứ! Cái quan trọng là nghề của cô ấy lương thiện hơn bao nhiêu vị làm lớn trong xã hội. Cô ấy chỉ bán thân nuôi miệng chứ chẳng trộm cướp của dân, không đục khoét công quỹ, không cạp đất mà ăn... Cô ấy làm gái thì nói làm gái chứ chẳng như bọn làm lớn chuyên trộm cướp đục khoét mà lại lớn

giọng dạy đạo đức. Cô ấy làm gái nhận mình làm gái chứ không như một bầy sâu chuyên đục khoét ăn tàn phá hoại mà cứ tự xưng là rồng, là hổ...

Mitchell cụng ly với mỗ, ngửa cổ tu một hơi cạn ly bia:

– Anh ở xa mới về, hông biết có hay tin cái vụ chị “Cuồn cuộn” vợ anh Lò Vôì không? Thằng chả đi lính về, trắng tay vàng mắt, hông có xu teng nào, vậy mà sau một thời gian thì trở thành đại gia đó anh, tài sản tính bằng trăm triệu đô, đất đai không biết bao nhiêu mà kể. Còn mẹ “Cuồn cuộn” đó cứ lên mạng chửi lung tung chẳng chừa ai, thiệt tình mà nói thì cũng nhờ mẹ mà bao nhiêu chuyện gian đờc phanh phui ra, nào là thần y dòm chuyên gạt người ăn tiền; bọn làm từ thiện ém tiền cứu trợ; tiền ủng hộ mô tim cho người nghèo và trẻ em thì bị bà lớn lấy đi mua xe... Con mẹ to gan lắm anh, chửi cả mấy ông bà làm lớn, có lẽ mẹ quá tin vào thể lực chống lưng cũng như tiền rừng bạc bể nên mạnh miệng như vậy, mặc dù đã có dấu hiệu cảnh báo mà mẹ chẳng sợ, cuối cùng thì bị hốt nhập kho. Con mẹ và lũ tiểu yêu dưới trướng quậy tung mấy năm nay.

Mỗ biết hết cả chứ, mấy vụ này tràn ngập báo chí lẫn mạng xã hội, tuy nhiên mỗ kinh ngạc ở chỗ là nghe được những lời này từ miệng của một cô gái bao, thấy đã cái lỗ nhĩ và tự dưng thương ém dễ sợ. Ém tuy làm gái nhưng lương tâm trong sáng và sạch sẽ hơn cái đám làm lớn làm láo kia. Ém ăn nói bộc trực thô tháo nhưng làm cho lòng người dễ chịu hơn lời điêu ngoa xảo sự đạo đức giả của những kẻ làm lớn. Ém làm cái nghề hông đờc xã hội công nhận nhưng việc làm của ém không làm hại nước hại dân. Việc ém làm tuy thiếu đứng đắn, khiến người đời khinh khi coi thường nhưng ém làm thật chứ không làm như mèo mửa nhưng ăn như hạm của các quan gia. Ém lấy thân xác làm phương tiện kiếm ăn chứ chẳng ăn thuế dân lộc nước... Lòng mỗ thấy thương và cảm thông với ém, trong phút giây cảm kích nên bình tâm ngắm lại ém. Ém giờ đẹp thật, cứ như ngôi sao điện ảnh hay ca nhạc vậy, mắt to tròn xoe, môi trái tim, mặt chữ V, ngực tròn vun lên, mông diều ra, eo thóp lại... Công nhận cái công nghệ sửa sắc đẹp ghê gớm thật, vượt qua quyền tạo hóa, có thể biến cú thành tiên, nam thành nữ hoặc nữ thành nam... Tuy biết sắc đẹp của ém là giả nhưng mỗ thấy mát con mắt ưng cái bụng. Cái giả của ém hông hại gì ai, hông như cái giả của quan gia lớn nhỏ, bọn ấy làm giả, nói giả, đạo đức giả, nhân nghĩa giả, bằng cấp giả... chỉ có mỗi cái ăn và phá là thật. Biết cái đẹp của ém là giả nhưng lòng mỗ động tâm thật, mỗ thầm nghĩ: “Làm thử một phát xem sao, hông biết đồ giả ấy có bằng đồ thật chẳng?”. Mỗ phì cười vì cái ý nghĩ bậy bạ làm cho Mitchell thắc mắc:

– Anh vui gì mà cười vậy?

Mỗ không dám nói thật, dù biết ém là gái bao, dù sao thì cái tình bạn thuở thiếu thời học chung trường không cho phép mỗ suồng sã. Mỗ ngu ngơ hỏi:

– Sao em không kiếm một nghề gì đó mà làm?

Mitchell ôm lấy mỡ một cái thật chặt rồi bắt cụng ly, ẻm cười giòn tan:

– Ở xứ mình làm ăn khó lắm anh ơi, không phải ai cũng nuôi heo, chạy xe ôm, buôn đót mà giàu được đâu! Còn làm ăn lương thiện thì khó vô cùng, phải bơi tron bao nhiêu cửa, phải nộp tiền bảo kê cho xã hội đen, phải cúng cô hồn sống bất cứ khi nào chúng nó xuất hiện, cô hồn chết thì cúng đầu tháng và chỉ là con gà đĩa xôi, cô hồn sống nó ra định mức phải cúng cho nó, cúng không đủ hay không cúng là coi như sập tiệm! Muốn làm ăn khó lắm anh ơi, ăn thì dễ mà làm thì khó, còn như không làm mà ăn thì phải làm lớn, bọn làm lớn cạp đâu cũng ra tiền, kể cả cạp đất. Dân đen như tụi em mà không làm thì cạp đất mà ăn!

Sau bao năm lưu lạc mưu sinh, mỗi người một phận, giờ gặp lại Mến ngày xưa và biết việc cô làm. Mỡ ngẫm so sánh việc làm của cô với việc các quan gia làm lớn nên thấy thương cô rất nhiều. Người đời khi dễ khinh chê nghề cô ấy làm, mỡ thấy bất công, lẽ ra việc ăn tàn phá hại của quan gia mới đáng khinh bỉ. Người đời mê nên xem thường cô mà lại xem trọng quan gia. Mỡ cũng chợt thấy thương cho Mến và tủi cho mình khi nhớ lại lời của cô lúc nãy: “Chữ nghĩa rẻ hơn cám heo, giờ có ai đọc nữa đâu!”

Tiểu Lục Thần Phong

